

Mese.

Apró báránylelkők néznek a zöld-tóra,
Felmosolyog rájuk a sok tavi rózsza.
A zöld hinár felett,
A fányérlevelek
Ölén oly szépek ők,
— Álmodón zsong a tó,
Hahó, hahó!
Hintáznak a tükrén nyulánk, álmos árnyak,
A tó mély vizéből meleg illat árad.
S a szellő szavára hullám hullámra dől,
Kacagás zsvaja hallatszik messziről.
Leányhang, szép, zenés, — bizonyára boldog,
Verselő fiura s szerelmére gondolt.
— Piros csónakban ül, kékszemű és pajkos,
Gyöngysor van nyakában s víg, szerelmi dalos.
Sugárkoronát szór a nap dús hajára,
Rózsaszínű fátyolt borítgat magára.
Öreg szóllan ember evezget mellette ...
Tavi rózsákat szed a lányka nevetve,

... S megjelen egy ifjú a tó partja mellett
Szívében vágynak, szerelmet rejteget.
Hosszan merengve néz a zöldszemű tóra,
A dalos, a tiltott remek leányzóra.
Álmodón zsong a tó,
Hahó, hahó!

... Fürge szellő meleg, biztató szavára,
Bátran siklik a tó bársonyos hulláma.
S mohón csókolgatja a kis fehér rózsát,
A szép, sárgaszemű, selyemarcu tólányt.
Ő a dús természet víg, fehér leánya,

A vízi virágok pompás királynéja.
Hahó, hahóha,
Fehér tavi rózsza!

... Mozdulatlan néz a bús fiú a parton,
Remeg a leányért, a szíve fáj nagyon.
Elérhetetlen ő ... most is ... amint mindig ...
Gúnyosan kacagnak törpe manók, villik.

... Kling, klang, klang, bim, bam, bum a falu harangja,
Zenésen összesír, mert temetés van ma.
„Nálam is szomorú, ... sok reményem, álmom,
Halott már szívemben forró, piros ágyon!“
Kling, klang, klang, bim, bam, bum ... a harang mind eláll ...
Furcsa hideg nótát dalol el a leány ...
Az ifjú szeméből könny pereg a porra,
Az ajka elnémul ... szemét összevonja ...
Lebukik a fűbe ...

Siklik a kis csónak
Simán, gyorsan, hátán a puha zöld-tónak.
Leng a könnyű fátyol, sóhaj susog vele
... Kilép a szép leány félve és könnyezve.
A dalos ifjúnak fehér halott arcát
Lehet már csak látni ...

S fehér tavi rózsát.
Hintenek reája ... s a bársonyos fátyol
Befedi szeliden ...

A leány sir gyászol!
Bim, bam, bum, pim, pam, pam,
Egy ifjú halott van!
... Bús nótát, siralmast tilinkóznak messze,
Apró báránylelkők uszkálnak keletre! ...

Veres Károly.

Szalay Pál rajza